Kelecsényi László

# *Álom, álom…*

**részlet a *Csalásregény* című készülő munkából**

Csütörtök lett az ünnepem, ha esett az eső vagy a hó, mégsem borult be fölöttem az ég. Két forint a zsebemben, olykor nem egy darabban, hanem apróban, amire felvonta a szemöldökét az újságos, nemcsak a gonosz banya a Gutenberg téren, de a Rákóczi téri vagy a Nemzeti Színház melletti, a Blahán is. Messzebbre nem merészkedtem, nem is kellett. Csütörtök reggel ott virított minden standon a lap, az iskolai irkára emlékeztető füzet, 32 oldalon csupa rejtvény, humor, szórakozás – ahogy a címlapon hirdette magát. Rajta mindig egy rajz, azon pedig az elmaradhatatlan csacsi, azaz egy szamár, aki magam is voltam.

Hétről hétre vigaszom, kalandom, állandó olvasmányom került a kezembe hazafelé. A Gutenberg téri árkád alatt, ahol nemrég még Volant Andrissal gyorsvonatosdit játszottunk, a sarok védelmében ácsorgott a banya. Eleinte féltem odalépni a színe elé, de a kétforintos biztonságot adott, láthatta, nem csúfolódni akarok, mint némelyikünk, mint a vagány Gere Ádám, aki a pár méterrel arrébb bódéja biztonságában üldögélő cukorkaárussal is kikezdett, gyorsabban futva mindenkinél. Nyújtottam a pénzt, az asszonyság meg nyúlt a *Füles*ért, én meg szaporáztam a lépteimet hazafelé, hogy mielőbb lapozhassam, olvashassam, élvezhessem. Az első – a képregény, a folytatásos. Még ebéd előtt. Mit csinált Jean Valjean, Athos gróf és Edmond Dantès, mialatt nem találkoztunk? Miféle események keresztezték útjaikat, mióta nem láttuk egymást? Biztos voltam benne, hogy ők is látnak engem, ha különösebben nem is figyelnek rám. Csak éreztem, hogy néznek. Tudnak róla, mit teszek, mit nem. Azt is, mire gondolok. Hogy segítenek nekem. Amikor lépek egyet, velem vannak.

Ha tudták volna! Ha tudták volna, mit is műveltem velük, az osztálytársaimmal. Hol is kezdjem? Legjobb az elején, ugye?

Be-beírtam egy noteszbe a Bp. Honvéd csapatának eredményeit. Miért? Pontosan miért szurkol egy józsefvárosi gyerek egy kispesti focigyülekezetnek? Talán, mert a felmenői, egy sereg rokona és ismerőse a Wekerléről származott. Talán mert mit sem tudott arról, hogyan lett összeerőszakoskodva az az álomcsapat. Talán, mert rádióhallgatóként Puskásék dicsőségét zengte a hangláda. Ennyi nem elég? Amikor igazán felfigyeltem rájuk, a nagy sztárok, Puskás, Kocsis, Czibor már messze jártak,

a Realt és a Barcelonát erősítették; a kispesti egyesületnek Bozsik és a fiatal Tichy maradt csupán, na meg az öngól-specialista Kotász Öcsi. A kapuban meg a fekete párduc helyett Faragó Lajos. Nem baj, így is imádtam őket, nagy napom volt, mikor a vasárnap este árult *Hétfői Hírek* címlapján hozta: „Súlyos vereséget szenvedett a Vasas". Az a Vasas, amelyik a Real Madridot verte 2:0-ra a Népstadionban. De most az én csapatom, a Honvéd verte őket 4:0-ra. Az ám. Büszkén mentem másnap a suliba, pedig senki se tudta, hogy nekik drukkolok. Egy kommunista csapatnak, 58-ban, amikor félig-meddig titokban kivégzik a magyar miniszterelnököt. Nem életbiztosítás nálunk miniszterelnöknek lenni; Nagy Imre már a harmadik volt ebben a sorban.

A fiúk, a srácok, az osztálytársak mégis szerepeltek nálam. Találtam egy nagyalakú, vastag füzetet. Fura célokra készülhetett, se kockás, se vonalas, csak üres oldalak. Valami könyveléstechnikai segédlet lehetett. Mindegy is, megvolt. Néha nézegettem, lapozgattam, szagolgattam. Furán is néztek rám otthon, mit szagolgatja ez a gyerek a papírt. Aztán legyintettek. Sok a nyomdász a famíliában, nagyapa, keresztapa, nagybácsik, távoli rokonok. A családi vér. Hadd szagolja, ha nincs jobb dolga. Senkinek sem árt. De a talált füzetnek semmilyen szaga nem volt. Csak üresen tátongott, mintha arra várna, írjak bele. Ki kellett találnom valamit.

Gyerünk, rendezzünk bajnokságot. Iskola-bajnokságot, mi mást. Osztályunk csapata minden vasárnap pályára lépett. Győztek, vesztettek, de inkább nyertek. Meg kellett nyerni a bajnokságot is. Írtam, szorgosan az eredményeket. Előbb a csapatösszeállítást. Saftics, a csodakapus őrizte a hálónkat. Alig kapott gólt. Játszott az összes vagányabb srác. Ha tudták volna… De nem tudták, nem tudhatták. Csak bajnokok lettek, a nyolcadikosokat is verték. Engem meg lezavartak a kisudvari pályáról. Összehoztam egy 11-est. A szögletsarokban álltunk, ívelődött a labda, s én reflexszerűen fölemeltem a karomat, az meg ráesett a zakóm ujjára. Ennyi volt. Többet nem mehettem a közéjük. Inkább vezettem a papírbajnokságot. Az utolsó fordulóban még a gólkirályi címet is megszereztük. A Bús, Partl, Szőke belsőhármasunk ontotta a gólokat, nyurga középcsatárunk cikázott az ellenfelek védelmében, nem tudták tartani. Bajnokok lettek, 59-ben, amikor a nagyok is remekeltek, Tichy Lajos vezérletével megnyertük 4:3-ra az 54-es vébé-döntő visszavágóját…